

Opstandelsen og den opstandnes sted.

I Johannes Døber-katedralen i Torino opbevares et af kristenhedens mest tilbedte og omdiskuterede relikvier. En genstand, der trods sin store popularitet i den katolske kirke aldrig har opnået officiel anerkendelse. Da, nu afdøde, pave Benedikt XVI i 2010 aflagde besøg i katedralen for at bese klenodiet, skete det således som privatperson og ikke i egenskab af overhoved for alle katolikker. Den pågældende genstand, som drager pilgrimme fra hele verden, også fromme protestanter fra vort eget lille land, hævdes at være intet mindre end Jesu ligklæde.

Tilbage fra 400 - tallet kender man til beretninger om tøjstykker, som skulle stamme fra Jesu ligklæde. Men i 1355 fremviste en fransk tempelridder for første gang ligklædet, der siden fandt vej til Torino. Det interessante ved dette stykke stof er, at det tilsyneladende viser aftryk af en yngre mand, der er død efter at have været mishandlet og korsfæstet. Det var imidlertid først, da en italiensk amatør fotograf i 1898 fik lov til at tage billeder af klædet, at det for alvor vakte opsigt. Da han stod med negativerne i hånden, blotlagde de et næsten tredimensionelt aftryk og afslørede detaljer, som ikke kan ses med det blotte øje: Ansigtstrækkene er forbløffende tydelige, og såvel hår som skæg fremtræder klart. Man aner spor efter tornekrone og pisk. Ligesom aftryk af sår i håndrod og på fødder svarer til vor viden om den teknik, romerne anvendte ved korsfæstelser på Jesu tid. Det er sågar muligt at bestemme blodtype på den afdøde. Tilmed svarer det billede, som fremtræder på klædet, til de forestillinger om Jesus, vi kender fra træskærerarbejder, skulpturer, og malerier fra de seneste 1000 år af kirkens historie. Måske lidt for godt, kunne man fristes til at mene.

Ligklædet fra Torino har således også været omdiskuteret helt frem til vor tid. Samtidig fascinerer tanken om, at der måske vitterlig er tale om Jesu ligklæde. Videnskabsfolk med forskellig baggrund har derfor i flere omgange fået tilladelse til at undersøge klædet. Og skønt en rapport i 1988 med baggrund i en kulstof 14-datering slog fast, at stoffet stammer fra tiden mellem 1260 og 1390, har det ikke sat en stopper for spekulationerne. En international gruppe forskere med deltagelse af to danske medicinere har således arbejdet med teorier om kemiske reaktioner og bestrålinger af forskellig art, lidt i stil med det man kender fra lyn og radioaktive udladninger. Især tanker om, at aftrykket er opstået ved stærkt lys, får nogle til at mene, vi med ligklædet er tæt på et direkte aftryk af, hvad der skete i selve opstandelsesøjeblikket.

Men selvom alle disse teorier kan forekomme nok så interessante, og det at se ligklædet i Torino måtte stemme sindet til stilhed og andagt, så har det alltsammen intet at gøre med den kristne tro. Påskens budskab er lige netop, at vi ikke kan kigge Gud i kortene, og at Vorherre ikke lod sig binde af tid og sted. Han skal derfor hverken søges i et gammelt lagen, kapeller bygget til dets ære, eller fantasifulde teorier.

Englens ord til kvinderne ved graven påskemorgen lød: "I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her...Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham, som han har sagt jer det". Det er således ikke ved graven, eller ved noget andet helligsted for den sags skyld, at Kristus skal findes. Kvinderne og disciplene, ja selv Peter, skal genfinde og møde ham i Galilæa. Det vil sige hjemme hos sig selv. Hjemme blandt ægtefæller og børn, familie og venner - hjemme i det banale, almindelige dagligliv, med al dets uro, alle dets krav, og alle dets bekymringer og genvordigheder, dér vil han være hos dem, som han har lovet det, om de ellers har øje for det. For Vorherre er efter sin opstandelse ikke bundet til kød og blod eller til grave, lagner og kirker. Det eneste, der binder ham, er kærligheden til mennesker, dér hvor de nu engang er og føler behov for hans hjælp.

Det forstod disciplene ikke før han havde vist sig for dem som den opstandne. Og det blev lige så hurtigt glemt igen. Aldrig så snart havde kirken etableret sig, før man igen

begyndte at knytte Kristi nærvær til bestemte steder og genstande - til relikvier og kirkebygninger. Også vi har svært ved at forstå det. På samme måde som vi indretter gravsteder for vore kære, hvor vi kan mindes dem og føle nærværet og samhørigheden med dem særlig stærkt, sådan vil vi også gerne have et sted, hvor fællesskabet med Vorherre får konkret skikkelse. Så vi er sikre på, hvor vi har ham.

Men vi kan ikke holde på ham. Han forlod graven påskemorgen, uden at noget kunne stoppe ham. Og heller ikke i dag lader han sig fastholde, hverken af bestemte forestillinger eller af templer bygget til hans ære.

Nej, naturligvis, vil mange nok sige. For i vor tid er det udbredt at mene, man kan møde det guddommelige alle mulige steder - i naturen, i stor kunst eller i sig selv: I en betagende solnedgang, på et imponerende bjerg, i et storm ompisket hav, i et gribende digt, i et mesterværk af et maleri, i et storslået musikværk, eller i meditationens selvfordybelse. Men at søge det guddommelige i en indre personlig oplevelse, det er blot en anden måde at forvanske budskabet på. Beskeden lød jo ikke på, at vi skal gå hjem hver til sit blot for at lukke os inde i os selv og holde verden ude. Meningen er ikke, at vi skal søge det guddommelige i os selv og være ligeglad med resten, hvor fristende det så end kan virke engang imellem. Nej, meningen er, at vi skal begive os ud i det jævne daglige liv med alle de besværligheder, nederlag, og smerte det byder på, ud fra visheden om, at dér - dér, hvor vi har allermest brug for ham - dér vil Vorherre også være at finde.

Derfor forholder det sig også således, at de to begivenheder i kirkens liv, vi knytter aller tættest sammen med Vorherre selv, nemlig dåben og nadveren, i deres ydre form er handlinger hentet fra vort ganske almindelige daglige liv med hinanden. Fra noget så velkendt som at blive vasket og at spise sammen. Alene ordet af Vorherres mund gør dem til andet og mere. Netop derved knyttes kirkens forkyndelse sammen med vores helt almindelig hverdag.

En mand fortalte engang forfatteren Mark Twain, at det var hans højeste ønske engang at besøge alle de hellige steder i Israel. "Jeg vil så gerne stå på Sinai bjerg og dér læse de 10 bud", sagde han med bæven i stemmen. "Var det ikke bedre om du blev hjemme i Boston og overholdt dem?", spurgte Mark Twain.

Det samme er på sin vis budskabet til os påskedag. Evangeliet forkynder, at Kristus ikke skal søges blandt de døde, heller ikke mellem døde ting, eller døde bogstaver, men blandt de levende. Han er hos os som den opstandne, hvor vi så end måtte befinde os. Og når vi har brug for hans hjælp, kan vi altid møde ham. Påskens budskab er en glad påmindelse om, at Vorherre vil være hos os alle dage - selv i døden. Måtte det skænke os styrke i forsøget på at efterleve hans ord og dertil håbet om, at også vi engang skal oprejses som han.

Rigtig glædelig Påske!

Finn Ryneld.